

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Vbi alij desunt, Deum non deesse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

dis, qua Dei sunt, omnia auxilia conquiram: sed ita, ut non in externis adiuventis spem meam, sed in ipso Deo bonorum omnium effectore constitutam putem. Quod si, inter hæc subsidia efficiendisq; instrumenta, se unum esse vult, libenter eo utemur: sed ita demum, si intelligat, nos ab uno Deo pendere, Deo non hominibus niti. Id ut faciamus omnes, multa nos exempla docent: è quibus pauca seligam.

III.
S. Ioan. Damascen. l. de Vita Barlaam & Iosaphat. Iacobo Billio Prunæo interprete.

Atque in primis illud, quod D. Damascenus, ad Conseruatoris agnitionem, egregiè explicat. Nam cum naus, remoto Gubernatore, consistere nequeat, verum statim pessum eat; nec vlla, quantumlibet exigua, domus stare possit, nisi sit aliquis, qui ipsius curam gerat, quo nam tandem pacto mundus, opus vsq; adeo ingens, atq; ita præclarum & admirandum, sine eximia aliqua, & ingenti atq; admiranda gubernatione, sapientissimæque prouidentia, tam diuturno temporis spatio, constitisset? Ecce enim quantum iam temporis fluxit, ex quo cælum est, nec tamen obscuritatem contraxit; nec terra vis tam diu pariens elanguit; nec fontes, ex quò orti sunt, scaturire destiterunt, nec mare tot fluuios excipiens mensuram suam excessit; nec solis ac luna cursus immutationem vllam subierunt; nec diei ac noctis ordines inuersi sunt. Quod si Deus elementis adest, si terræ prouidet, si maria curat, si totam Mundi domum tam diu, tam accuratè sustentat, Mundo ipso nec sentiente, nec pro se sollicito; quid sperare poterit homo, cuius causa & elementa, & totus hic orbis est creatus? Qui sepem curat, an hortum negligit? Qui sementi vigilat, num dormiet messi? aut pilum quàm pellem pluris faciet?

I V.
Photius biblioth. cod. CXCVIII. Rosveid. lib. 5. citat.

Cùm autem tanquam cõmunis parens omnibus prouideat, maximè tamen curam gerit eorum, qui aliunde deseruntur. Laudat Photius Patriarcha Constantinopolitanus, *Sanctorum virorum librum*. Græco auctore incerto conscriptum, in cuius libri septimi fine, apud Rosveidum, senem iunior interrogat: *Si fuero in aliquo loco, & nata fuerit mihi tribulatio, & nõ habuero, cui me cõmittam, & indicem passionem animi mei, quid facio?* Cui senex respondet: *Crede in Deo, quia ipse mittet Angelum & gratiam suam, & ipse tibi est consolatio, si in charitate rogaueris eum.* Quibus verbis addidit, audiuisse se, in Scithi, aliquando ciuiscæ rei hoc exemplum contigisse. Ibi enim Ascetam multis vexatum tentationibus, cum non haberet, cui vel animi tumultum aperiret, sedandumque præberet; vel apud quem peccata confiteretur, sub noctem, iam capisse pa-

rare

rare sibi melotem suam, vt, orto die, statione deserta, migraret. Sed nocte media Gratiam Dei, habitu exquisitissimæ virginis, ei apparuisse, vetuissèque, ne inde latum vnguem discederet; sed secum, eodem loco, perseueraret: nihil enim illi mali euenturum: si desint homines, non deesse Deum. Perseuerauit, & illico mentem tranquillam accepit; non accepturus, si alibi quæsiuisset. Nempe cum illo sentire oportet, qui dixit: *Gratia Dei sum id, quod laboraui: non ego autem, sed Gratia Dei mecum*: quæ tantò plus operatur, quantò plus momenti habere creditur: credit autem is magis, qui humanis viribus fidit minùs.

Appositè hîc recenferi potest, quod lepidè gestum idoneus author scribit, de Aleyde prudentissima Vallis-Ducis Abbatissa. Clarissimus Brabantia Dux Henricus huius nominis secundus, filia suæ Margaritæ, in Brabantia, nobile cænobium Vallis-Ducis dictum exædificarat, ordinique Cisterciensi sacrum esse voluerat. Ei cænobio prima præfuit Aleydis prisca & integri moris, vt & stemmatis, femina, cui neque ingenium defuit, neque virtus, neque linguæ gratia, aut lepos loquendi. Hoc cænobium, vt de more visitaret Guilielmus Villariensis, postea Clareuallensis Abbas, friuolas Monialium, contra eam, & planè muliebres de nihilo querelas excepit. Querelarum grandissima erat, quòd Antistita fratribus Dominicanæ & Franciscanæ familiæ hospitio acceptis vinum atque pisces apponeret; tunicas quieturis mundulè lotas præberet, pedésque eorum calida iuberet abluere: quæ tamen omnia non faceret Monachis sui ordinis, cum venirent; quibus vtique par esset, liberaliorem curam impendere. Audiit hanc sui accusationem prudens & ingeniosa mulier, atque modestè subridens licentiam petijt respondendi. Qua obtenta: Vera, inquit, sunt, de quibus accusor, negare non possum; possum tamen excusare, si causam rationemque volunt audire sorores meæ. Prædicatoribus & Minoribus fratribus, vinum & pisces, cum possum, largior: siquidem illi pecunia destituti talia sibi emere nequeant: *vestris autem Monachis id ipsum non facio, quia egredientibus, vt confido, & scio, datur pecunia, unde possunt emere & habere*. Fratribus, qui pedibus conficiunt iter, cœnòque lutati ac lassitudine pleni, apud me diuertunt, tunicas, vestésque linteas non obsoletas suppedito, vt nocte commodiùs quiescant: *Monachi autem nostri equites vadunt,*

1. Cor. 15.
10.

V.
Thom. Cantipratanus l.
Apum. 2. c.
10. §. 8.

K

& in